

ΕΝΑ ΥΠΕΡΟΧΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΤΟΥ ΓΟΥΣΤΑΥΟΥ ΑΙΜΑΡ

Η ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΡΔΙΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
Μουρμουρίζοντας άναστακτισμένος ανάμεσα στα δόντια του αυτές τις φράσεις ο Ουακτέγνο, άνασηκώθηκε συγχρόνως, κρατώντας στα χαλβύδινα μπράτσα του τό κορμί του άρχιγαμβουζίνου. "Έπειτα, άναρρίχοντάς το στον άνω του, και χωρίς να πολυενοχλήται άπ' το πρόσθετο αυτό βάρος,

ξαναγύρισε στο λημέρι του.

"Έκει, άπόθεσε τόν πληγωμένο κοντά σε μία φωτιά, και ριχνώντας της καινούργια έζλια άπόρσεσε στή ζωηρή άναλαμπή της να περιεργαστή με τήν ήσυχία του τό βουθό εκείνο κορμί του Πολυλογά. Τά χαρακτηριστικά τού άρχιγαμβουζίνου ήσαν πελιδνά, ψυχρός ήρώτας σε χονδρές σταλαγματιές γυάλιζε στό μέτωπο και στός κροτάφους του, κι' άπό μία βαθεία πληγή τού στήθους του τό αιμα έτρεχε άκόμη.

—Παλκοτασιρίδες! Έκανε με περιφρόνησ ό θηριώδης και πραγματικά «εφτάφυγος» λήσταρχος. Μό τό παραμικρό έξοισμο τού τομαριού των λιποθυμούν... "Άς έλλίσω τουλάχιστον, πώς πριν τά τινάξει για καλά, θά μπορέση να μου έξηγηθή τί τού συνέθε και τί άπόγινε ό Κέννεβυ!...

"Όπως έλοι οι άνθρωποι τών δασών και τού ύπαιθρου, έτσι κι' ό Ουακτέγνο είχε άρκετές γνώσεις πρακτικής Ιατρικής. Χάρις λοιπόν στις φροντίδες του, ό πληγωμένος δέν άργησε να συνέλθει. Σ'ένανθε βαθεία, άνοιξε τά μάτια του, κι' έπειτα από άρκετές άδουηρές προσπάθειες να μιλήση, κατάφερε να ψελλίση άχανά:

—"Όλα γάθικαν, άρχηγέ! Ματαιώθηκε τό σχέδιό μας...

—Κάτσα! Βλαστήμησε ό Ουακτέγνο, χτυπώντας τό πόδι του με λύσσα στό έδαφος. Πώς μάς βρήκε αυτή ή κακοτυχία;

—Ίδου... "Η κοπέλλα που πώθησε, είνε δαιμόνας αστός... Αύτή σκότωσε τόν Κέννεβυ και γτύπησε και μένα... Μά δώσε μου ροζύμι να πιώ... Θά με στείλη θέβαια μία ώρα γρηγορότερα στό διάβολο, μά θά μπορέσω τουλάχιστον να σου διηγηθώ με λεπτομέρειες αυτά που μάς συνέβησαν.

"Αδιάφορος ό Ουακτέγνο για τό ψυχορραγή τό άθλιό έκείνο, τόν πότισε γερά με τό παγούρι του. "Ο Πολυλογός ρούφηξε λαίμαργα όσο ροζύμι μπορούσε, μία πικετώδης κοκκίλιλα έθαψε τό χλωμό του μάγουλο, και τά σθνομένα σχεδόν μάτια του φροτισήκαν άπό ζωηρές λάμψεις. Με φωνή που κοβόταν κάθε τόσο, και που άδυνάτιζε κατόπιν σιγά-σιγά, διηγήθηκε στόν τριμερό άρχηγό τόν δλες τίς γνωστές και λεπτομέρειες τών νυχτερινών συμβάντων στόν καταλαμιά τό Μεξικανών. Τελειώνοντας, και μόν ήσυχώντας τήν άπαισία συνήθειά του να ερωτεύεται και τίς πιο ήερές άκούη στιγμές της ανθρώπινης ζωής, τραύισε με διαβολικό χαμόγελο:

—Και τώρα, καλή άντάμωσι στόν κόλασι, άρχηγέ!... Είμαι παλός της ύποψήφιος, έχω τά μέσα στό φίλο μου τόν άρχιστάννα, και θά σου έτοιμάσω μία πρώτη γραμμής ύποδοχή όταν άποφασίση να ρθής εκεί κάτω κι' εσύ... Μονάχα, τό νού σου μη μάς έρθης πρώτα!

—Καλό ταξείδι! μουρμούρισε αδιάφορα ό Ουακτέγνο, δίνοντας μία περιφρονητική κλωτσιά στό μισοπεθαμμένο εκείνο σκούβαλο, τό όποιο έπαψε πεινά να τό χρησιμοποιή στους σκοπούς του.

Κι' ένός ό Πολυλογός, άναίσθητος τόρα άπ' τήν προσέγγισι τού θανάτου, παράδινε μουγκρίζοντας τήν τελευταία του πνοή στό θεό, ό λήσταρχος φώναζε έναν όπαδό του τούδειξε τό κορμί εκείνο, που γινόταν σιγά-σιγά πτώμα, και τού είπε:

—Θάπτε τό κάπου αυτό τό κουφάρι, να μην τό φάν τά θύρια!

"Έπειτα, πλάγιασε σκεπτικός κοντά στή φωτιά, πλύγχηκε στό μαυδίνα του κι' έκλεισε τά μάτια του να κοιμηθή, ψιθυρίζοντας:

—Σέ λίγες ώρες θά φέξη... Τότε θά δούμε, τί πρέπει να γίνή!

Τήν αυγή τινάχτηκε σθέλος επάνω κι' έδωσε διαταγές σύντομες να έτοιμασθή ή συμμορία του για τό ξεκίνημα. Είχε άποφασίσει κίβλας πώς έπρεπε να ένεργήση, κι' έβρισκε συμφερότερο να χτυπήση τούς Μεξικανούς

με βλαίη έπίθεσι, πριν προλάβουν εκείνοι να ένισχυθούν και με τούς τόσο επιφόβους κυνηγούς τής πάπιας, τούς όποιους σίγουρα θά μάζεσε ή Μεγάλη Καρδιά γύρω της, μόλις άπυλαμάνονταν τόν κίνδυνο.

"Έπειτα έδωσε τό σημείο τού ξεκινήματος. Κι' ή συμμορία άρχισε να βαδίζει κυριολεκτικώς κατά τόν τρόπο τών Έρυθροδέριμων: Λοξοδρομώντας δηλαδή και καταφεύγοντας

σ' ένα σωρό τερτίπια για να υπερβείη τά έχη της.

"Όταν ό Ουακτέγνο κι' ή συμμορία του έβρισαν σε μία τοποθεσία που τούς φάνηκε κατάλληλη για τό σκοπό τους, ξεπέφεσαν όλοι. Έμπιστεύθηκαν κατόπιν τά έλλογά τους στή φύλαξη μερικόν συντρόφων τους, και έαπυλώνοντας στό έδαφος με τήν κοιλιά σάν σιμνος έχιδνών, άρχισαν να γλιστρούν, με δλες τίς γνωστές μας προφυλάξεις προς τήν πραγματική αυτή τή φορά κατεύθυνσι: Προς τό στρατόπεδο τών Μεξικανών δηλαδή, τό όποιο, σύμφωνα με τό σχέδιό τους, σκόπευαν να χτυπήσουν άεφανα αίνιφιδιαστικά...

III

Η ΑΦΟΣΙΩΣΙΣ

"Όπως θά θυμώσε άπό προηγούμενο κεφάλαιο μας, ό παχουλό και καλόκαρδος Ιατρός είχε φύγει βιαστικά άπ' τό στρατόπεδο, έπιφορτισμένος με τί σπουδαιότατη παραγγελία της δόνας Λούθ προς τό Μαύρο Ζαρκάδι, σχετικώς με τόν κίνδυνο που τήν άπειλούσε άπό στιγμή σε στιγμή.

"Όπως όμως έλοι οι σοφοί, κι' όπως έλοι άνέκαθεν οι Ιατροί, ό καλός μας δόκτωρ, κοντά στα τόσα προτερήματά του, είχε και τό πατροπαράδοτο έλλειμμα όλων τών έπιστημών: Ήταν δηλαδή τρομερά άφηρημένος!

"Έτσι, μόλις χώθηκε στό δάσος και μέσα στην πυκνή βλάστησι τών ποικίλων βοτανών που τόν πύριζαν, τό έπιστημονικό του ένδιαφέρον' αυτά έξήγησε άπότομα. "Άρχισε ν' αναρωτιέται, τότε, αν δέν θά ήταν προτιμότερο ν' άφοσιωθή στό μάζευμα τών, παρά να τρέξη προς τό ράντισο ένός μισοαγρίου νεανία, κομιστής μιας παραγγελίας της όποίας δέν καταλάβαινε καλά-καλά τό νόημα...

"Η άφηρημάδα του άπό στιγμή σε στιγμή μεγάλωνε. Χαλαρώνοντας τά ήνα τό αλόγιο του, κύτταζε τά θοτάνια γάμω, έφώνιζε πότε-πότε τά έπιστημονικά τών δυνάματα, μόλις ξεχώριζε κανένα σπάνιο άπό αυτά, και σε μία στιγμή μύθωρισε:

—"Άχ, τό καπιτιολόζιο τό κορτί!... Τί νού ήρω να με στείλη τώρα καταμοσφι στή ζούγκλα, δίχως λόγο και αίτία;... Και πότε θά εναόθρω άραγε, τόσο άφθονα και πρόχειρα, τά βότανα που βλέπω;...

"Η τελευταία σκέψη του ήταν άποφασιστική, γεμάτη πειρασμούς και μοιραία. "Ο δόκτωρ μας ξεπέφεψε παρευθύς, με τό σκοπό να βοτανήση λίγο κι' ύστερα να συνεχίση τήν εκτέλεσι της κοριτοστικής εκείνης ύποδοχής—όπως τή νύμψε—και δέν άργησε ν' άπορροηθή τελείως άπ' τήν προσοχή του άσχαλια.

"Ένωματά, ή άφες περιούσιον. Κόντευε πειά μεσημέρι, "Ο Ιατρός έπρεπε να είχε γυρίσει πειά στό στρατόπεδο, κι' όμως άκόμη δέν φαινόταν.

"Η άγνεία κι' ή άναίσχια άρχιζε τώρα να κυριαρχή στις ψυχές τών Μεξικανών.

"Ο στρατός κι' ό λογαός δόν 'Αγκουιλάρ, διαργάνωσαν ώστόσο μία άμυνα ισχυρή, για κάθε ένδεχόμενο. "Η έξαφάνισι τού δόκτωρος κι' ή απόλυτη σιγαλιά γύρω τους, αντί να τούς καθσυχάζη, αντίθετα τούς φόβιζε περισσότερο. Μυρίζοντσσαν όλοι κάποια παχίλα κρυμμένη, και κάποιο αίνιφιδιαστικό προσογή εκ μέρους τών ληστών.

"Η δόνα Λούθ έσφάδαζε κυριολεκτικώς άπό τή άγνεία της. Με τά μάτια της καρφωμένα προς τήν πάμπανα έρευνητικά, προσπαθώντας συγχρόνως να μη δειλή σε κανένα τήν ύπέρτατη άνησυχία της, περίμενε άπό στιγμή σε στιγμή τήν άνακουριστική εμφάνισι τού άπεσταλμένου της.

Ξαφνικά, και καθώς κύτταζε έπίμονα, τής

φάνηκε πώς τα ψηλά χορτάρια της πάμπας άρχισαν να παρουσιάζουν έναν κυματισμό ανεξήγητον, δόλοτα άφύσικον...

Πραγματικά, ούτε το ελάχιστο άεράκι δέν φυσούσε. Μιά ζέστη άποπικτική, μολυβένια, πίεζε την άτμόσφαιρα. Τα φύλλα στα δένδρων τσουρουφλίζονταν άπ' τον πλογορό ήλιο, ακίνητα σαν μαρμαριωμένα. Κι' όμως... Έκει κ'ότ' στην πάμπι, ό μυστηριώδης κι' ανεξήγητος κυματισμός τών ψηλών χορταριών έξακολοθούσε, προσεγγίζοντας όσο πήγαινε και περισσότερο, προς τόν καταυλισμό!

Ή καρσουλία τών Μεξικανών Ίδωων, λαχναριζάν από άγωνιώδεις άπορίες, κι' όμως δέν καταλάβαιναν τί σήμαινε ό κυματισμός αυτός που περπατούσε...

Ό στρατηγός, έμπειρος στρατιωτικός, κι' έχοντας πολλά άκούσει γιά τήν επιτηδεύοιτάν τών Έρυθροδέρμων να σύρονται με τήν κούλια πολλές όρες, όταν ήθελαν να φθάσουν κάπου άπαρατηρητοί, φοβήθηκε καμιά άγχερική έπίθεσι των και ήθελε να πάη ώς εκεί προσφυλακτικά, γιά να ξεακριβώση τί ήταν.

Μά τί στιγμή που δρασκέλιζε τόν πρώτο χαράκιμα, άποφασισμένος μόνος του ά επιχειρήση τήν άνίχνευσι αυτή, γιά να μην έκθέσει σε άνώφελο κίνδυνο τούς άλλους λιγώτερο έμπειρους ύπερσπιστάς του στρατοπέδου, ό λοχαγός Άγκουιλάρ ώρθώθηκε με σεβασμό μπροστά του, και του είπε χαϊρετώντας τον :

—Στρατηγέ μου, μαντεύω τό σκοπό σας... Έπιτρέψτε μου όμως να σας ύπερθεμιώω ελδακικά, ότι αυτή ή ύποκρήμιος άφορβέμικαν κι' όχι έσας!

—Άποσυρβήτε, φίλε μου! Έκανε ιστορικά μά κι' αύστρά ό συγκλημένος στρατηγός.

—Στρατηγέ μου, συγχώρηστε μου τήν έπιμονή μου! άποκρίθηκε σταθερά ό δόν Άγκουιλάρ. Στο διάθεμά σας ύπάρχει κίνδυνος άμμεως θανάτου... Είστε ή διοικούσα κεφαλή όλων μας, κι' ό χαμός σας σημαίνει τήν καταστροφή όλων μας... Ένώ έγώ, ένας φτωχός κατώτερος άξιωματικός, που σας όφείλω κιάλας τόν πόν σ' αυτόν τόν κόσμο, δέν έχω τίποτε που να μ' έμπόδιζή να έκτεβθ' σ' αυτόν τόν κίνδυνο...

—Εύχαριστώ, λοχαγέ! ζέκοιφε ό στρατηγός, σφίγγοντας του τó χέρι διαχικτικά. Μά ή κατάσταση εινε τόσο σοβαρά, ώστε δέν μπορούσε σε σας να έμπιστευθ' αύτή τήν άνίχνευσι... Μόνος μου πρέπει να...

—Στρατηγέ μου, συλλογιστήτε τί δόνα λούθ! φώναξε με ύστατη ίκεσία ό λοχαγός. Καί γι' αύτ'ν και γιά όλους μας είστε ό προστάτης, ό σωτήρας, ό πατέρας, μέσα σ' αυτά τά ύπουλα μέρη που μας τριγυρίζουν και που ή κάθε τους σπιθαμή εινε κι' από ένα άνοιχτός τάφος γιά τόν καθένα μας... Ίί θά άπογίνουμε, άν σας συμβή κακό!... Ω, βεβαιωθήτε, στρατηγέ μου, που φανήκατε γιά μένα πάντα σαν δεύτερος πατέρας, ότι άν μπορούσα να σας άναστηλώσω στον ευγενικό σας ρόλο κοντά σ' τή σενορία και σ' τους άλλους, δέν θά έπέμενα τόσο αύτή τί στιγμή... Μά σε τί θά τούς χρησιμεύω έγώ, έμπειρος και νεαρός, άν χάσουμε έσας ;

—Ετσι με τήν ελδακική έπιμονή και τήν άθρη άποφασιστικότητα σου, άνάγκασε τόν μισοδακρυμένο γεροστρατηγό να ύποχωρήση. Έπειτα, με σβέλο πήδημα, δρασκέλιζε τά χαράκιμα, ρίχτηκε προς τήν καθφορία, και τó νεανικό κορμί του φάνηκε σε λίγο κοντό σ' τή χορταρισμένη πάμπι.

Ό στρατηγός τόν άκολούθησε με τó βλέμμα του, ως που τόν έχασε άνάμεσα στα ψηλά χορτάρια. Έπειτα σκούπισε με τó χέρι του τó ιδρωμένο μέτωπό του, και στράφηκε προς τόν καταυλισμό, μουρμουρίζοντας ιστορικά :

—Γενναίωψιμος νέος!... Έξάιρετη κι' άφωσιωμένη ψυχή!... Καί ήταν πραγματικά τέτοιος ό χαρακτήρας του νεαρού κι' άτρόμητου λοχαγού. Μόλις έφτασε στα πρώτα χορτάρια τών προπόδων του λοφίσκου, έπεσε παρευθός με τήν κούλια, κι' όρχισε κατόπι να γλυστράη κι' αυτός προς τó σημείο έκείνο τής πάμπας, όπου ειχε φανή ό μυστηριώδης προοδευτικός κυματισμός. Σε λίγο βρέθηκε μπροστά του ένας μισοσκεπαμένος άπ' τή βλάστησι βράχος, σκαρφάλωσε άθρόυρα σ' αυτόν, και παραμερίζοντας με τέγνη τά φύλλωματα, κάρφωσε τó βλέμμα του προσεχτικό μπροστά του.

—Χαί! Θά γελαστήκαμε ίσως όλοι μας! μουρμούρισε ό λοχαγός. Ίσως να νομίσαμε γιά κυματισμό τών χορταριών τó βράσιμο και τή λάυρα του άέρα άπ' τής καυτερές άχτίδες τού

μεσημεριού!

Έτοιμάζόταν τώρα να κατεθ' άπ' τó βράχο, μά ένα θρόισμα βίαιο άντήχησε πλάγι του, κι' ένα τσακάλι φοβισμένο, με δρβία τά σ'τία του και χαμηλόφωνο τó κεφάλι του, φάνηκε να τρέχη με έξαλλη ταχύτητα.

—Ήπα ; Έκανε, σκιρτώντας ό λοχαγός. Τί διάβολο συμβαίνει έξω τριγύρω, γιά να τρουάξή έτσι τó άγρίμι αύτό ;

Γλύστρησε κάτω άπ' τó βράχο, έκανε λίγα σκυφτά βήματα άνάμεσα στα χορτάρια—και προς τήν κατεύθυνσι άπ' τήν όπ'ια ειχε φανή τó τσακάλι—κι' ώρβώνοντας ύστερα τó κορμί του, κίτταξε γύρω του έρευνητικά.

Δέν πρόλαθε όμως να ξεανακρυφτή, γιατί άμέσως πετάχτηκαν σαν αυτόματα γυρω του καμιά δεκαριά έτομα πύσπια, και τόν κύκλωσαν, σημαδεύοντας τον με πιστόλια.

—Παραδώσου! του φώναξε κάποιος.

—Καλωσορίσατε! άποκρίθηκε περιφρονητικά και ειρωνικά ό λοχαγός. Ξέρω τουλάχιστον τώρα με τί «σανάκια» έχω να κάνω, και μά τήν πίστι μου, θά παζάρψω τó τουαμί μου άκριβά!

—Παραδώσου είπα, μοσοχυριστό μου γαρυφαλλάκι, γιά τί θά σου φυτέψω άφθονο μολύθι σ' τó κορμί σου! μούγκρισε πάλι ό πρώτος έκείνος άγνωστός.

—Μά κι' έγώ με μολύθι έχω γεμάτο τó πιστόλι μου, κι' όχι βέβαια με ρεβύθια! σάρκασε ό λοχαγός.

Ή κατάσταση, τραγική στήν εμφάνισή της, γινόταν και κωμική συγχρόνως με τήν παράκαρη έκείνη φλυαρία. Αυτό κίνησε σε ύποψια τόν λοχαγό, κι' έτοιμος τώρα να έξαλώση νεκρό τόν πρώτο που θά κοινοίταν άπειλητικά εναντίον του, άναρωτιόταν τήν ίδια στιγμή, γιατί δέν ών ξεμπερδύσαν δέκα αύτό εναντίον ενός, παρά περιωρίζονταν σε άνώφελος κουθέντες.

—Θά σου χαρίσω τή ζωή, άν παραδοθής χωρίς θόρυβο και φασαρίες... Λόγον τιμής... Ό Ουσάκτέμπο δέν πατάει τó λόγο του ποτέ! Ξανάπε πάλι ό άγνωστός έκείνος, που ήταν πραγματικά ό λήσταρχος.

Αυτό ήταν. Μιά άσπρατη φώτιση παρευθής τις άπορίες τού λοχαγού, και τó κορμί του άνατρίχιασε : «Χωρίς θόρυβο!»... Ή λέξεις αυτές τού ληστήρχου, φανέρωναν και τó άπείσιο σχέδιό του, συγχρόνως! Σκόπευε να χτυπήση άνυποπτους τούς Μεξικανούς γιά τήν προσέγγισή του, να τούς έξοντώση εύκολώτερα έτσι, και... τότε ; Τί θά άπογινόταν τότε ό λατρενός τού στρατηγός ;... Τί θά άπογινόταν τότε ή ζήρη σενορίας σ' τά χέρια αυτών τών κτηνανθρώπων ;

Ό νεαρός άξιωματικός, κάνοντας άτέ τις άσπρατιάδες σκέψεις, ένιωσσε ότι ή σωτηρία τών άγαπημένων του κρεμύταν άπ' τά ίδια του τά χέρια κι' άπ' τήν ίδια τή ζωή του. Χωρίς διαταγμό, χωρίς λιγοψυχία άποφάσισε παρευθής να τή θυσίαση προς χάρι των, να τήν προσφέρει ολοκαύτιμα σ' τó βωμό τής

εύγνωμοσύνης, τής τιμής, και τού καθήκοντος... Κι' ώμορφος σαν Άπόλλων, άκτινοβολώντας άπ' τó άπειρο μεγαλέο τής σεμνής του αυταπαρησώσεως, με τή σέμη του προσηλωμένη σ' τάλεικα μαλλιά του προστάτου και θετού σχεδόν πατέρα του στρατηγού, ούρλιαξε βροντερά :

—Σ' τά όπλα...!

Συγχρόνως άδειισε τά καλογεμισμένα πιστόλια του, που συντάραξαν με τόν κεραυνώδη κρότο τους τήν άτμόσφαιρα, μέσα σ' τή μάζα τών κακούργων.

Φοβερές βλασφημίες, άπείσιες κατάρες, κραυγές όδυνηρές κι' άλλεπάλληλοι κρότοι πυροβολισμών άκολούθησαν τήν ευγενική κι' ήρωική χειρονομία τού νέου. Τό περιθώλλον άναστατώθηκε άπ' τή δαμονισμένη φασαρία που άκολούθησε. Οι λησταί, έξαγριαμένοι άπ' τó φόνο και τόν τραυματισμό τεσσάρων αντρών των, κι' άγανακτισμένοι, έξαλλοι γιά τή μισαίσια τού σχεδίου των, άδειισαν τά όπλα τους κατά τού δυστυχημένου λοχαγού, και ρίχτηκαν κατόπι έπάνω σ' τó χιλοστρυπημένο κορμί του να τó κομματιάσουν με τά μαχαίρια των...

Σε λίγα δευτερόλεπτα, τó πώμα τού ήρωικού άξιωματικού ήταν μιά οίκτηρη μάζα από λιανισμένες σάσκες, αίμα, και κουρέλια που άχνιζάν κάτω από τή λάυρα τού ήλιου.

—Φτοθ, ραχοκόκκαλα τών σατανάδων! βλαστήμησε έξαλλος ό Ουσάκτέμπο, σκουπίζοντας τó αίμα μιάς έλαφρής πηλγής που ειχε δεχτή σ' τó στήθος. "Αν εινε κι' οι άλλοι σ' τó στρατόπεδο, σαν τούτον έδω τόν άτρομο κανόνα, άσχημα τήν έχουμε!

Μά δαγκάνοντας ύστερα τά χείλη του, και φοβισμένος μήπως δειλιάσουν οι όπαδοί του, άκούγοντας τά ελικρινή με άσύνετα αυτά λόγια τού θαυμασμού του, ώρμησε προς τόν λόφο τών Με-

ξικανών πρώτος, ούρλιάζοντας :

—Εμπρός... Άπάνω τους, παλληκάρια μου... Άς μην τους δώσουμε καιρό να μās ξεκάνουν σάν άμυαλες άγριόχηνες!

Οι λησταί μνηθήκαν τὸ παράδειγμα τοῦ άρρηγοῦ τών, κ' ὤρμησαν πρὸς τὴν ἀνηφορία, ἀνεμίζοντας τὶς καρραμπίνες τών και μουγκρίζοντας με ἀιμόδιψη ματιά.

Κι' οἱ Μεξικανοὶ πάλι, μάρτυρες θουθοὶ τῆς αὐτοθυσίας και τοῦ ὄρατου θανάτου τοῦ λοχαγοῦ Άγκουιλάρ, περιμένα στα χαρακώματά τών τὴν προσέγγισι τών κακούργων, εἰδοποιημένοι, συγκινημένοι, κ' ἔτοιμοι...

IV Ο ΓΙΑΤΡΟΣ

Όλες αὐτὲς τὶς ὥρες, κατὰ τὶς ὁποῖες ξετυλιγότανσαν τὰ ἀνωτέρα δραματικά γεγονότα, ὁ ἰατρός βοτάνιζε μακάρια...

Ὁ ἄξιος σοφός μας, θαμπωμένος ἀπ' τὴν πλοῖασι βλάστησι τῶσαν και τῶσαν σπανίων σὲ ἄλλα μέρη φωτῶν, εἶχε ἀφοσιωθῆ ἑντελῶς στὶς φυσιολογικὲς του ἔρευνες και στὸ βοτάνισμά τών, ξεχνώντας τούς πάντας και τὰ πάντα και μὴ δίνοντας πενταράκι γιὰ ὅλη τὴν ὄψηλο γύρω του.

Κι' ἀσφαλῶς θὰ ξεχνιόταν στὴν ὀλόημερη ἐκείνη ἀσχολία του ὡς τὴ νύχτα, ἂν δὲν ἐφεύτρωνε μπροστά του—κατὰ τὸ ἀπόγευμα—ἕνας ἥλικιός ἀνθρώπινου κορμοῦ, τὸ ὁποῖο στεκόταν μπρὸς στὸν ἥλιο και τοῦ σκίαζε τὴν ἀνοιγμένη μικρὴ βαλίτσα πού περιεχέ τὴ φυτολογικὴ συλλογὴ του.

Μηχανικά ὁ δόκτωρ μās σήκωσε τὸ κεφάλι του, τὸ σκυμμένο στὴ βαλίτσα του, μὲλις ἀντίκρουσε τὴ σκιά ἐκείνη.

Αντίκρουσε τότε ἕναν λυγρόκορμο ψηλὸ νέο, πού μὲλις ἐκείνη τὴ στιγμή εἶχε πλησιάσει ἀπόθρυβα, και στηριγμένος τῶρα στὴ μακρὰ του καρραμπίνα παρακολουθοῦσε τὰ καμώματα τοῦ γιατροῦ με εἰρωνικὸ ἑνδιαφέρον.

Ὁ νέος αὐτός ἦταν τὸ Μαῦρο Ζαρκάδι.

—Ὡ, ὦ, μὰ τί κανεῖς αὐτὸ, καλέ μου ἄνθρωπε ; εἶπε στὸν ἰατρό μας. Ἔτσι καθὼς σσεινόνταν στὰ χορτάρια και τὰ κουνούσες, παρά ἴλινο νὰ σὲ νομίω γιὰ ἀγοικάτσικο... Καί μὰ τὴν πίστι μου ἦμιον ἔτοιμος νὰ σοῦ στείλω μιά σπασία στὸ ψαχνό, ἂν δὲν ἄκουγα τὸ λαχάνιασιά σου!

—Υἱστέθε Θεέ, νὰ σοῦ λείπουν τέτοια ἀστεῖα! Ἐξῶνιες ἔντρομος ὁ ἰατρός. Ποτέ σου νὰ μὴν πιροβολῆς, ἂν δὲν βεβαιώνωσαι πρῶτα πὼς πρόκειται γιὰ κυνήγι!

Μὰ τὴ στιγμή ἐκείνη ξεχώρισε πλάγι του κάποιο σπάνιο φυτὸ και βάλθηκε με εὐσημειδισιὰ νὰ τὸ ξεριζώσῃ προφυλαχτικά.

—Σὲ τί θὰ σοῦ χρησιμεύουν, καλέ μου ἄνθρωπε, αὐτὰ τὰ παλιοχορτάρια πού μαζεῦεις ; ρώτησε ἐπιτέλους, γελώντας τὸ Μαῦρο Ζαρκάδι, ἀφοῦ ἄρκετὴ ὥρα παρακολουθοῦσε τὶς σχετικὲς προσπάθειες τοῦ καταδρωμένου δόκτορος.

—Παλιοχορτάρια ;... Παλιοχορτάρια τὰ λές αὐτὰ ; ξεφώνισε ἐκείνῳ με ἱερὴ ἀγανάκτηση. Ὡ, ἀγνοῖα... Ὡ, τῆς ἀνθρώπινης μαρτίας και ἀγνοίας!... Μὰ αὐτὸ, φίλε μου, εἶνε τὸ φυτὸ χειροστήμων ὁ πεντάδᾶκτυλος, ἕνα δηλαδὴ ἀπ' τὰ σπανιότερα φυτὰ τῆς Ἀμερικανικῆς χλωρίδος!...

Ὁ νεαρός κυνηγός, ἂν κ' ἦταν ἔτοιμος νὰ ξεθιμᾶν ὁ ἕνα γέλιο τρελλὸ και σαρκαστικὸ—πού με προσπάθεια ὅπνιγε τὴν ὥρα—συγκρατήθηκε ὠστόσο, κ' αὐτὰς τὸν κοντόχορτο, σάν ἕνα περιέργου κ' ἄξιο θαυμασμοῦ φαινόμενο. Δὲν τὸ χωροῦσε τὸ μυαλό του τὸ ὄπλοικό, πὼς ἕνας ἄνθρωπος τῆς ἡλικίας και τῶν προσόντων του γρηλαεῖο σφεδῶν σοφοῦ ἔχανε τὴν ὥρα του ἔτσι, ξεριζώνοντας διχως πρακτικὸ σκοπὸ χορτάρια.

Τέλος, ρίχνοντας πάλι τὸ ὄπλο του στὸν ὄμο, εἶπε με ὕφος προσηταυτικὸ, πού τὸ μεταχειρίζονται οἱ μεγάλοι κ' οἱ γνωστικοὶ ὅταν ἀπευθύνονται σὲ παιδάκια ἢ σὲ τρελλούς :

—Ἐ, γειά-χαρά σου, καλέ μου κύριε... Κάνε τὴ δουλίτσα σου ἦσχα κατέναν δὲν ζημιώνεις, κ' ὅσα χορταρικά νὰ ξεριζώσῃς τὴ ζούγκλας, πάλι θὰ τῆς μείνουν ἀρκετά... Ὡρεθούαρ, τὸ λοιπόν!

Σφύριξε ὕστερα στὰ σκυλλιά του, ἔκανε μερικά βήματα γιὰ ν' ἀπομακρυνθῆ κοντοστάθηκε διαταχτικά ἀπὸ μιά ξαφνικὴ θύμησι, και σταματώντας πάλι εἶπε :

—Ἀλήθεια, τί κανεῖ ἡ σενοριτὰ ἐκείνη πού μ' ἐπισκέφθηκε με τὸν θεοῦ τῆς σὸ ράνσο μου ;... Ἐλπίζω νά...

—Φοῦ, στὴν ἀφηρημάδα μου και στὴν ξεχασιά μου! ὄρθια-ξε τότε ξαφνικά ὁ δόκτωρ, ἀνασηδώνοντας βίαια ὄρθος και χτυπώντας τὸ μέτωπό του, με δόναμι. Εὐτυχῶς, πού διορθώνας τὰ τῶρα τὸ κακό, καί...

—Γιὰ ποῖο κακό, μιλᾶς ; Τί συνέθη, λοιπόν ; ξεφώνισε βίαια τὸ Μαῦρο Ζαρκάδι, και μισοπνιγμένος ἀπὸ ἀνησυχία πλησίασε τὸν ἰατρό.

—Ἄ, τίποτε τὸ σοβαρό! ἔκανε με ἀφέλεια και χαμογελαστὰ ὁ δόκτωρ. Χθὲς τὴ νύχτα ἡ δόνα Λούθ πιροβόλησε τὸν Πολυλογᾶ και τὸν Κέννεδου, πλήγωσε τὸν πρῶτο και σκότωσε τὸν δεύτερο, και σήμερα τὴν χαρραυῆ μ' ἔστειλε νὰ σὲ βρῶ και νὰ σὲ εἰδοποιήσω πὼς...

Δὲν πρόλαβε ὁ ἄμοιρος ἰατρός νὰ ἀποτελειώσῃ τὴ φράσι του. Κινδυνεύοντας νὰ σκάσῃ ἀπ' τὴν ἀγωνία του τὸ Μαῦρο Ζαρκάδι, και καταπόρφυρος συγχρόνως ἀπ' τὴν ἀγανάκτησί του, ἔσφιξε στὰ σιδερένια δάχτυλά του τὰ μπράτσια τοῦ σοφοῦ μας, τὸν τίναξε συγκλονιστικά και θιαια πολλές φορές και με μᾶτι ἀστραπτερό, με θρανησιασμένη φωνή, τοῦ εἶπε :

—Ἀνόητε!... Ἀνόητε!... Γιατί δὲν ἔφες με θρήξ ἀμείσως;... Ἄντι νὰ χασομερᾶς ἔτσι, σάν ἡλίθιος, γιατί δὲν με ἀναζήτησες σὸ λεπτό;... Ἐρεῖς ὅτι αὐτὴ σου ἡ ἀγοισορία μπορεῖ νὰ στοιχίσῃ τὸν θάνατο τῶν δικῶν σου;

—Θεέ μου, εἶνε δυνατόν; μουρμούρισε ὁ ἀποσοβαλμένος δόκτωρ, χωρὶς νὰ δώσῃ σημασία στὰ προσθηλικά λόγια και στὰ τραχειὰ φερόματα τοῦ ἐξάλλου κυνηγοῦ.

—Ναί... Ναί... Ἦσουν κοιμητὴς ἡμῶντος ζωῆς ἡ θανάτου, ἀπερίσκεπτε!... Καί τῶρα τί θὰ γίνῃ;... Ἴσως εἶνε ἀργὰ πειά!...

—Μὴν τὸ λέτε αὐτὸ, μὴν τὸ λέτε! ξεφώνισε ὁ δόκτωρ με θουρκομένη ματία. Ὡς πεθᾶν ἀπὸ ἀπελπισιᾶ... Θεέ μου, Θεέ μου!... Χτυπιόταν τῶρα και τραβοῦσε τὰ μαλλιά του ἀπὸ ὕπερτατη ἔλπι, ἀφίνοντας ἑλευθερὰ τὰ δάκρυά του.

Τὸ Μαῦρο Ζαρκάδι ἀναγκάστηκε νὰ τὸν παρηγορήσῃ.

—Ἐ, κουράγιο δά, καλέ μου κύριε! τοῦ εἶπε με ἡπιώτερη φωνή. Τί διάβολο... Μπορεῖ νὰ προλάβουμε ἀκόμη τὸ κακό. Λοιπόν, θὰ φύνης τῶρα ἀμέσως, και θὰ ξεαναγορίσῃς σὸ στρατόπεδο, ὅσο πιδ γρήγορα μπορεῖς.

—Ναί... Ναί!... μουρμούρισε ὁ ἰατρός, ὄλος αὐτὰ και μᾶτια.

—Μὰ χωρὶς βοτανισματα και λουλουδάκια και χασομερία, αὐτὴ τὴ φορά; Ἐτσι;

—Ὡ, ὄχι... Σοῦ τὸ ὀρκίζομαι, φίλε. Καταραμένη νὰ εἶνε ἡ ὥρα, πού ξεγᾶσθηκα ἔτσι σήμερα!

Ἐκείνη ὁ δόκτωρ με κωμικὴ ἀπελπισιᾶ.

—Καλά. Σύμφωνα!... ἔκανε τὸ Μαῦρο Ζαρκάδι. Λοιπόν, μὲλις φθάσῃς ἐκεῖ, θὰ καθουχάσῃς τὴ σενοριτὰ και τὸ θεῖο της, θὰ τοῦς συοτήσῃς μὴ γερὴ ἄμια ἂν χτυπηθοῦν ἀπὸ ἔθρυθος και θὰ τοῦς πῆς, ὅτι φίλοι πολλοὶ κ' ἀφοσιωμένοι μαζεῦονται γιὰ νὰ τρέξουν πρὸς βοήθειά τους, ὅσο μποροῦν πιδ γρήγορα... Καί τῶρα καθαλλικέμετε, και δώστε του δρόμο στὴ στιγμή!

—Κι' εἰς;

—Δῶστω ἔρομο γρήγορα, ἀδερφέ, και μὴ σὲ νοιάζει τί θὰ κάνω ἐγὼ... Μπρός, και μās φτάνουν πειά τὰ χασομερία!

Και λέγοντας αὐτὰ τὸ Μαῦρο Ζαρκάδι, ἔβδωσε μιά κλωτσιὰ στα πλευρά του ἀλόγου τοῦ ἰατροῦ, τὸ ὁποῖο ριχτήρκε μπροστά με τῶν καλπισιῶ πρὸς τὸ στρατόπεδο.

Τὸ Μαῦρο Ζαρκάδι παρακολούθησε τὸ ἄλογο και τὸν καθαλλάρη του ὅσο πού τοῦς ἔγασε πειά ἀπ' τὸ βλέμμα του κ' ὕστερα, κάνοντας μεταβολὴ χῶχηκε με τρεχάτο θῆμα σὸ δάσος.

Δὲν εἶχε ὅμως διατρέξει ὅτε μισὸ γιλιόμετρο, κ' ἔξαφνα θρέθηκε ἀντίκρουστος με τὸν μασορᾶλ Εὐσέβιο, πού κρατοῦσε ἀναρριχτὴ στὴ σέλλα του ἀλόγου του και ἀναισθητὴ ἀκόμη, τὴ δυστοχημένη μητέρα τῆς Μεγᾶλης Καρδιάς. Ἡ συνάτησις της κητὴ ἦταν πολὺ ὠφέλιμη και γιὰ τοῦς τρεῖς τών. Τὸ Μαῦρο Ζαρκάδι ζήτησε κ' ἔιαθε ἀπ' τὸν Εὐσέβιο ἕνα σωρὸ πληροφοροφες, σχετικὲς με τὸν ἀσχογῖο του, με τὴν ἀπελπισμένη θέσι του ἀνάμεσι στὸς Ἐρυθροδέριους και με τὴν τωρινὴ διαμονὴ στὶς πάμπες τῶν διαφόρων ἄλλων κυνηγῶν.

Ἐπειτα τράβηξαν ἀπὸ κοντινὸ ράνσο του Μαῦρου Ζαρκαδιού, γιὰτι ἔπρεπε πρῶτα-πρῶτα νὰ τοποθετηθοῦν σὲ καταφύγιο ἀσφαλές και προσωρινὸ τὴ λιπόθυμη κ' ἀξιοθρήνητὴ μητέρα τοῦ ἀγαπημένου φίλου κ' ἀρχηγού τών: Τὴ φτωχὴ δόνα Ζεσοῦατῆ. (Ἄκολουθεῖ)

